

Páter Vojtěch.

VEŠNICKÝ ROMÁN.

Vojtěch mluvil tak prostě a neuceně, že Frantinu odzbrojil. Neutíla, kolik přemáhání ho stálo, aby jí tu historku takto vypravoval, a proto byla jaksi zklamána.

Kumarádka — sestra — hučelo jí hlavou.

"Nu, velkým umělcem, jak vidíte, nejsem," počal Vojtěch. — "Ale trochu podoby v tom přece je. Chečete ten obrázek? Na památku — až tu již nebudu!"

Frantina v rozpacích vzala ho opět do ruky.

"Je to podoba — je! A ráda bych si ho pověsila, jen kdyby — Ty podivná hadry a tak rozhárané! Proč to je? To jsem já přece nebyla!"

"To není mou vinou," zasmál se Vojtěch. "Tak to vymaloval onen neznámý malíř. Má to být nějaká východní kráska. V Itálii mezi prostým lidem nuzným a otrhaným často najdete nejkrásnější tváře —"

"Pokušení," řekla Frantina náhle a obrázek prudce odstrčila. "Nechci ho!"

"Proč pokušení?" upěl na ni Vojtěch tázvavě oči.

"Proč? Proč?" opakovala jako bez ducha. "Proto! Řekl jste, že je to kráska a že je mi podobná. Kdybych se naň častěji dívala, myslila bych i sobě, že jsem — odpusť pán Bůh — krásná — a myslila bych, co asi ten malíř, když to maloval —"

"Nu — co? Mluvyte —"

"Co asi on si myslil a co cítil —" skoro zašeptala.

Vojtěch přešel si rukou čelo. Cítil, že půda pod ním začíná hohlet, a lekal se. Ale přemohl se.

"Ten malíř?" pokračoval, nutě se zase do dřívějšího tónu. "Snad nemyslí na nic víc, než aby zobrazil tahy slídné dívky. A vy ho tedy nechečete? Nuže — dobrá!"

Vojtěch rychle vstal a dřív než se Frantina vzpamatovala, hodil obrázek do pece, kde v tu dobu již zase hořelo.

"Počkejte — počkejte přec!" zvolala mlynářka, leč pozdě již.

Vojtěch zadržel jí rukou, aby nemohla obrázek zachránit před zničením.

"Nechte ho! Je to tak lépe!" řekl hlasem plným jakéhos tichého bolu a odevzdanosti, až se Frantina zachvěla.

Stáli tak okamžik proti sobě a mlčíce, pohlíželi si do očí. — Mlynářka první sklopila zraky a v tváři všecka rozpalena sedla si opět ke stolu.

"Je to tak lépe," opakoval Vojtěch. "Vy máte zradio a já i bez obrázku si časem na vás vzpomenu. A jiný by to bez toho vidět nesměl. Neuvažoval jsem o tom dřív, když jsem vám tím chtěl způsobit radost! — Ale nyní již věřte, že jsem Frantinu zůstal přítelem a že mi zde ve mlýně nepřekážíte?"

Po těch slovech Vojtěch, nevyčkávaně její odpovědi odešel.

Frantina dlouho nemohla se vzpamatovati z dojmu, jež na ni výstup tento učinil. Teprve po chvíli vstala a šla k ohništi, leč našla tu již jen zčernalý a žárem zkřivený plátek plechu —

Chasa rozběhla se po večeri po své zábavě a jen mlynář a Vojtěch, panimámou a stárkem, jenž jakoby k rodině patřil, seděli ještě dlouho do noci při sklenici piva a hovoru.

Mlynář byl dnes, pořád ještě pod vlivem ranního kázání synova, v devátém nebi, Vojtěch, jenž spálením osudného obrázku jako-by byl zbavil se kouzla, jež rušilo jeho duševní klid. Byl hovornějším než jindy, a stárek rozprávěl s humorem starého krajánka, jenž se dostal ke korbě dobře uleželého a mohli pít, co hrdlo ráčilo. Jen Frantinu dnes jaksi nebylo do hovoru. Pálilo jí, že Vojtěch choval se k ní dnes tak, jak ještě před několika dny si přála. Jakoby se bylo mezi nimi nic nestalo! — Pálilo jí ono tajemství, jež byl Vojtěch sice nevyslovil, ale jež ona uviděla, jako žena vždy dovede uhodnouti, co děje se v duši muže, jenž je jí nakloněn.

Pan otec konečně si vzpomněl, že by byl čas již k odpočinku. Blížil se již jedenáctá a jen ještě stárkovi chutnalo. Leč právě když vstali, aby se rozešli, ozvalo se ve dvoře podezřelé zaštekání psa.

Mlynář přistoupil k oknu, aby lohlédl, co se venku děje. V nočním šeru spatřil vzadu ve dvoře, jak přes zídku přehoupil se stín jidské postavy. Hned na to pes na řetěze počal se zase divoce vztekati. Tmavá postava blížila se psu. Bylo slyšet, jak lichoť se mu, ale marně. Pes štkal dále.

"U kozla," zabučel mlynář. — "Kdo by to mohl být? Přece nes se k nám nikdo neodvážil." — "Aby snad za Ančou někdo?" nahodil stárek.

Pes umkl a jen tiše kňučel. Slyšeli cizince, kráčeje pevným krokem ke mlýnu. Venku vrzly dveře a kroky zazněly o kameny chodby.

Mlynář přiskočil ku stěně a strhl pušku.

"Stárku, svít," poručil Petrovi i pokročil ke dveřím. Leč v tom již klíka cvakla, dveře se rozletěly i na práhu stanul muž. S osmáhlou tváří, rozčuchanými vlasy, na nichž seděla vyzývavě na stranu vojenská čapka, v oděvu spíše tušáka než vojáku podobném, stál tu a s pohledem skoro směšným líval se po přítomných.

"Karlé!" zvolal první Vojtěch.

"Jsi to ty?"

"Ty si tvůj duch?" vzkřikl nyní i mlynář a odhodiv pušku, vrhl se k synovi.

"Já otče! S tělem i duchem já," odpověděl přichozí s podivným přízvukem, stejně posměšným jako ten jeho pohled. "To jsem vás překvapil, co? Poděšili jste se; patrně vás ani nenapadlo mne dnes čekat! Myslí jsem, že už spíte a nechtěl jsem bouřit. Ale také se mně nechtělo spát někde na mezi jako tulák a čekat až do rána. Šel jsem domů jako do svého —"

Bylo cosi odporově vyzývavého v celém zjevu i řeči Karlově, co způsobilo, že starý Dvorecký i Vojtěch teprve nyní se rozpomenuli a s přichozím se povítali.

"Však nebylo by ani třeba, abys spal někde na mezi," řekl Dvorecký, objímaje syna a veda ho ke stolu. "Dnes jsme tě ovšem nečekali. Ba my již se dávno vzdali naděje, že tě kdy ještě mezi živými uvidíme!"

"Tím větší radost pro vás," zasmál se Karel. "A ty Vojtěče! Oj z tebe už se stal kapitální pan páter — jen že netloustneš! A také Petr tu posud na dvoreckém mlýně sedí," rozhlížel se kolem.

"A hleďme, Frantina! Co ty tu u nás?"

"Frantina je mou ženou, Karlé," vmísil se do hovoru mlynář. "Mou ženou a tedy tvou druhou matkou a myslím, že jako k matce se k ní také budeš vždycky chovat!"

Slova tato pronesl mlynář pod dojmem synova chování dosti ostře a přísně.

Ale Karel pohodil nedbale hlavou a řekl pohrdavě: "No, když je tu, je tu, mně zde překážet nebude!" — Po těch slovech hodil svou promaštěnou čepici nedbale na stůl a řekl: "Nedopili jste snad ještě všechno?"

"Právě jsme chtěli se uložit ku spaní," řekl mlynář. "Ale teď si ovšem trochu ještě pohovoříme. Stárku, jdi a přines! A ty, matko, snad abys se nezdržovala?"

"Posedím s vámi," odpověděla mlynářka.

Zatím co stárek šel do sklepa pro pivo a mlynářka sháněla nečekanému hosti večerí, zasedli mu zové za stůl. Starý mlynář skoro znepokojen sledoval těkavý pohled synův, jenž s předmětu na předmět přecházel. Bylo přirozeno, že Karel, tak dlouho z domova byv vzdálen, nyní po rodném domě, po světnici, kde ztrávil mladá léta, s úžasným se rozhlížel, ale v pohledu mladého muže

bylo něco, co mlynáře skoro uráželo a jakousi tajnou bázní naplňovalo. Proto také byla radost jeho nad příchodem synovým valně zkalena. Nemohl se zhostiti jakýchsi trapných rozpaků, jež mu bránily promluvit tak srdečně s někdejším svým miláčkem, jako byl před několika dny uvítal Vojtěcha při jeho návratu z ciziny.

Ovšem byl v tom veliký rozdíl, jak se ti oba vrátili pod otcovskou střechu. Vojtěch přišel vážný, skoro vznešený, obklopen — aspoň v očích prostých vesničanů — svatozáří poutníka od božího hrobu. Karel naproti tomu, jak do světa byl odletěl, tak i zas přiletěl. Ani dvěma nepřišel, ale jako zloděj šel domů přes zeď. Pravda, statný a úhledný chlapík se z něho tam ve světě stal. Ani chatrný a sešlý jeho oděv nedovedl zakrýti pěknou mužnou postavu. K oblíbenému sluncem ožehnutému pěkně slušel silný ruský knír, zakroucený do mohutných špiček a dodávající mu pravého vojákého vzrušení.

Ale starý Dvorecký, ač se druhy tak rád díval do této tváře, jež mu připomínala živé rysy nebožky první ženy, dnes se skorem s nechtěl od ní odvrátit. Postřehl v synově zvětralém a zhrfalém obličejí znovu onen odpor, vychytralý úsměv, jenž již v prvních

okamžicích setkání ztlumil všecku radost nad objevením se syna, jehož pokládali za mrtvého.

"To jsou věci, to jsou věci," počal Karel, aby přerušil trapné mlčení, jež v světnici zavládlo. "Frantina dvoreckou mlynářkou! Kde bych si to byl pomyslel, když jsem ji po drahách honival!"

Mlynář dobře vycítil ze slov synových bodnutí a úmyslný projev nevážnosti, přemohl se však a odvětil klidně:

"Dějí se ve světě divné věci a co stalo se, přišlo z vůle boží. Teď je zde Frantina panimámou a každý si jí váží jako rozšafné a dokonalé ženy, kterou vždy byla."

Vešel stárek, přinášeje džbán piva a mlynářka s večerí, jak kdo jaký zbytek ještě mohla sehnati. Celý zjev Karla, jehož nemívala nikdy ráda, budil v ní odpor; přece však se přemohla, stavíc před něho talíře.

Pokračování.

Spolehlivé pojištění na život za skutečnou cenu
Woodmen of the World
 (Dřevaři Světa)
 ČESKÉ TÁBORY V OMAZE
 A SOUTH OMAZE.
 Dobrá to věc!

Zdravověda.....

Zdraví lidské bývá různými, na pohled nepatrnými věcmi přivedeno z rovnováhy. Nepořádky žaludku, sklíčená mysl, občasná bolení hlavy, nezáživnost, nervové choroby, nečinnost jater a mnohé menší neduhy bývají pokutou za prohřešení se proti zákonům zdravovědy. Kdykoliv pozorujete, že jest zdraví vaše přivedeno z rovnováhy, nečekejte až budete povážlivě nemocní. Mějte po ruce a užijte

SEVERŮV Životní Balsám.

Každý, kdo lék ten zkusil, buď pro zabránění neb vyléčení z chorob, proti nimž jest doporučen, prohlašuje jej za nejlepší lék proti nemocem určitých rázu jako jsou:

žlučnatost, zácpa, slabá krev, ženské choroby, kyselost v žaludku, bolení hlavy, nezáživnost, ochablost.

Nahrazuje vyčerpané síly lidí starších. Tělesná soustava jest osvěžena a život má nové půvaby, je-li zdraví upevněno Severovým Životním balsámem. Užijte jej, kdykoli vám něco schází. Dobrý pro každý věk — C na 75 ctů.

Již kolikrát jsem Vám chtěla děkovati za Vaše dobré léky. Dnes tak činu a děluji, že zvláště Vaš Životní balsám to byl, který mne uzdravil. Bez Severových léků nemohl bychom být. Odporučuji všechny Vaše léky každé rodině.

Mrs. Marie Moudrý, Allegheny, Pa.

Váš Životní balsám jest skutečně výborný lék. Moje mladší sestra trpěla na chor. Lu žaludku od aličkování. Zkoušela souvšelijaké léky, ale marně. Když se jí koupil láhev Vašeho Životního balsámu a ten jí pomohl. Odporučuji jej všem trpícím chorobami žaludku.

Matilda Maňáková, Cyclone, Texas.

Na prodej ve všech lékárnách. Lékařská porada zdarma.

W. F. SEVERA Co. CEDAR RAPIDS IOWA